Κυριακή Ζ' Ματθαίου: Σχετικά με την θεραπεία († Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 24 Ιουλίου, 2020

(Ματθ 9, 27-35)

Ὑπάρχουν πολλὰ κείμενα στὸ Εὐαγγέλιο ὅπου ὁ Χριστὸς ἔχοντας στραφεῖ σ’ ἕνα πρόσωπο ποὺ εἶναι ἄρρωστο νοητικὰ ἤ σωματικὰ τοῦ κάνει μία ἐρώτηση, καὶ αὐτὴ ἡ ἐρώτηση εἶναι πάντα: **Θέλεις νὰ γίνεις καλά;** Καὶ νομίζω αὐτὴ ἡ φράση εἶναι σημαντικὴ ἐπειδὴ ὑπονοεῖ κάτι πιὸ μεγάλο, πιὸ ὁλοκληρωμένο ἀπὸ τὴν ἁπλὴ ἀποκατάσταση τῆς ὑγείας ἑνὸς ἀνθρώπου: σημαίνει **τὴν ἐπιστροφὴ στὴν κατάσταση ποὺ ἦταν ὁ ἄρρωστος πρὶν τὸν προσβάλλει ἡ ἀσθένεια.** Ἐπειδὴ **πολὺ συχνὰ ἡ ἀσθένεια εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς μας** , τῆς ἀφροσύνης μας, τῆς κληρονομικότητας, τῶν ἐξωτερικῶν καταστάσεων καὶ αὐτὸ ὅλο ἔχει νὰ κάνει μὲ τὴν κατάσταση τῆς ζωῆς μας σ’ ἕνα κόσμο ποὺ ἀπὸ χριστιανικῆς ἀπόψεως εἶναι ἕνας κόσμος ἐκπεσμένος, ἐὰν προτιμᾶτε, ἕνας κόσμος διεστραμμένος, ἕνας κόσμος ποὺ ἔχει χάσει τὴν ἁρμονία του, τὴν ἀκεραιότητα του, ἤ ποὺ δὲν τὴν ἔχει προσεγγίσει. Ἀπὸ ὅποια πλευρὰ καὶ να τὸ δεῖτε **ὁ κόσμος μας εἶναι ἕνας κόσμος θρυμματισμένος.**

Κάτι ποὺ μ’ ἔχει προβληματίσει τὰ τελευταῖα χρόνια εἶναι αὐτό: **γιατὶ ὁ Χριστὸς ρωτάει ἕναν ἄνθρωπο ἄν θέλει νὰ γίνει καλά.** Δὲν εἶναι φανερὸ ὅτι ὁ κάθε λογικὸς ἄνθρωπος θὰ πεῖ: Φυσικὰ θέλω,- μὲ τὴ συνέπεια ποὺ ἔχει ἡ λέξη «φυσικά». Γιατὶ κάνετε μιὰ ἀνόητη ἐρώτηση; Ποιὸς ἐπιθυμεῖ νὰ εἶναι ἄρρωστος; Καὶ ὅμως νομίζω ὅτι εἶναι μιὰ πολὺ σημαντικὴ ἐρώτηση ἐπειδὴ **κατὰ τὴν Εὐαγγελικὴ ἔννοια, ἀποκτᾶμε ὑγεία δὲν σημαίνει ἁπλὰ ὅτι ἀπαλλασόμαστε ἀπὸ μιὰ σωματικὴ ἀσθένεια, ἀλλὰ ἐντασσόμαστε σὲ μιὰ ποιότητα ζωῆς ποὺ δὲν εἴχαμε πρὶν καὶ ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς προσφερθεῖ ὑπὸ προυποθέσεις** . Ἀποκτᾶμε ὑγεία ἔστω σωματικὰ, σημαίνει ὅτι πρέπει ν’ ἀναλάβουμε προσωπικὰ τὴν εὐθύνη γιὰ τὴν νοητικὴ καὶ τὴν σωματικὴ κατάσταση στὴν ὁποία βρισκόμαστε κατὰ τρόπο που δὲν τὸ εἴχαμε κάνει πρὶν. Ἡ ἀνάκτηση τῆς σωματικῆς μας ὑγείας ἀποτελεῖ ἴσως μιὰ μικρὴ εἰκόνα τῆς ἐπιστροφῆς μας στὴν ζωὴ ἀφοῦ φτάσαμε πρὶν στὸ χεῖλος τοῦ θανάτου. Ἡ ζωὴ ποὺ θὰ συνεχιζόταν δίχως ἐμᾶς δίχως τὴν θεραπευτικὴ πράξη τοῦ Θεοῦ, θὰ ἦταν μιὰ ζωὴ ποὺ σταδιακὰ θὰ ἐπιδεινωνόταν ὁλοένα καὶ πιὸ πολὺ καὶ θὰ μᾶς ἔφερνε στὸ θάνατο, στὴ **διάσπαση τῆς νοητικῆς καὶ σωματικῆς μας κατάστασης**. Καὶ ἄν μᾶς προσφέρεται ξανὰ ἡ **ἑνότητα** ποὺ ἔχουμε χάσει ἤ ποὺ ἴσως ποτὲ πρίν δὲν εἴχαμε, σημαίνει ὅτι ἡ ζωὴ ποὺ τώρα, μετὰ τὴν θεραπεία, εἶναι δική μας, δὲν δίνεται ἁπλὰ νὰ τὴν χρησιμοποιοῦμε μὲ ὅποιον τρόπο ἐπιλέγουμε,

εἶναι ἕνα δῶρο ποὺ δὲν μᾶς ἀνήκει. Εἴμασταν νεκροὶ, πεθαίναμε, ἐπιστρέψαμε σὲ μιὰ πληρότητα ζωῆς καὶ αὐτὴ ἡ πληρότητα δὲν μᾶς ἀνῆκει, εἶναι χάρισμα. Ἔτσι, κατὰ τὸ Εὐαγγέλιο, ὅσο μπορῶ νὰ καταλάβω, ὅταν ὁ Χριστὸς λέει: «Θέλεις νὰ γίνεις ὑγιής;», Ἐννοεῖ: «**Ἄς ὑποθέσουμε ὅτι σὲ κάνω καλά, εἶσαι ἕτοιμος νὰ ζήσεις μιὰν ἀκέραια ζωή ἤ θέλεις νὰ σὲ κάνω ὑγιῆ γιὰ νὰ ἐπιστρέψεις πίσω σὲ ὅ,τι κατέστρεψε αὐτὴν τὴν ἑνότητα, σ' ὅ,τι σὲ κατέστρεψε σωματικὰ καὶ ψυχικὰ;**» Καὶ αὐτὴ εἶναι μιὰ ἐρώτηση ποὺ τίθεται σὲ κάθε ἀσθενῆ, ἄν καὶ οἱ περισσότεροι, πρακτικὰ ὅλοι δὲν ἔχουν ἰδέα γι' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα, καὶ τίθεται σίγουρα ἐνώπιον μας ὅταν θέλουμε νὰ θεραπευτοῦμε πέρα ἀπὸ μιὰ σωματική ἀσθένεια.

Ὑπάρχει μιὰ ἄλλη διάσταση στο θέμα τῆς σωματικῆς καὶ ψυχικῆς ἀποκατάστασης, ὅπως περιγράφεται σὲ ἄλλες περιπτώσεις στὸ Εὐαγγέλιο, ὅταν ὁ Χριστὸς λέει σὲ κάποιον: «Πήγαινε καὶ μὴν ἁμαρτήσεις ξανά». Πιστεύω πρέπει να καταλάβουμε ὅτι **ὅταν μιλᾶμε γιὰ θεραπεία μὲ Χριστιανικοὺς ὅρους δὲν μιλᾶμε ἁπλὰ γιὰ τὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ ἤ τῶν ἁγίων Του ἤ γιὰ τὴν δύναμη ποὺ ἔχουν ἄνθρωποι ποὺ δὲν ἦταν μήτε ἅγιοι μήτε Θεοι, κατέχουν ὅμως ἕνα φυσικὸ χάρισμα νὰ μᾶς κάνουν ὑγιεῖς γιὰ νὰ συνεχίσουμε νὰ ζοῦμε μὲ τὸν τρόπο ποὺ ζούσαμε πρίν, γιὰ νὰ παραμείνουμε ἴδιοι δίχως ν' ἀλλάξουμε. Ὁ Θεὸς δὲν μᾶς θεραπεύει γιὰ νὰ ἐπιστρέψουμε ξανὰ στην ἁμαρτωλή μας κατάσταση. Μᾶς προσφέρει μιὰ νέα ζωή, ὄχι τὴν παλιὰ ποὺ ἔχουμε ἤδη χάσει. Καὶ ἡ νέα ζωὴ ποὺ μᾶς προσφέρεται δὲν εἶναι πλέον δική μας, εἶναι δική Του, εἶναι δική Του δωρεά, εἶναι δῶρο**. Ἦταν δικό μου καὶ σοῦ τὸ δίνω, πάρτο. Καὶ ἀπὸ πνευματικῆς ἀπόψεως, αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια. Ἐπειδὴ **τὶ εἶναι ἁμαρτία;** Προσδιορίζουμε συνεχῶς τὴν ἁμαρτία σὰν ἠθικὴ παράβαση, ἀλλά εἶναι κάτι περισσότερο ἀπο αὐτό: Εἶναι ἀκριβῶς ἐκεῖνο γιὰ τὸ ὁποῖο μιλοῦσα, εἶναι**ἡ ἔλλειψη τῆς ὁλότητας**. Ὅταν κρίνουμε τὸν ἑαυτό μας: Εἶμαι διχασμένος - ὁ νοῦς εἶναι κόντρα στὴν καρδιά, ἡ καρδιὰ κόντρα στὴν θέληση, τὸ σῶμα ἐνάντια σ' ὅλα τὰ ὑπόλοιπα. Δὲν εἴμαστε μόνο σχιζοφρενεῖς, ἀλλὰ σχιζοφρενεῖς στὰ πάντα, εἴμαστε ὅπως ἕνας σπασμένος καθρέφτης και ἔτσι εἶναι ἡ κατάσταση τῆς ἁμαρτίας: δὲν εἶναι τόσο ὅτι ὁ καθρέφτης δὲν ἀντανακλᾶ σωστὰ, τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι εἶναι σπασμένος, αὐτὸ εἶναι τὸ πρόβλημα. Μπορεῖτε, φυσικὰ, νὰ προσπαθήσετε νὰ πάρετε ἕνα μικρὸ κομμάτι του καὶ νὰ δεῖτε ὅ,τι μπορεῖτε, ἀλλὰ παραμένει ἕνας σπασμένος καθρέφτης. Καὶ τοῦτο τὸ σπάσιμο ἔχει νὰ κάνει μὲ τὸ **σπάσιμο στὶς σχέσεις μας μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους**. Τοὺς φοβόμαστε, τοὺς ζηλεύουμε, εἴμαστε ἄπληστοι. Ἔτσι αὐτὸ δημιουργεῖ μιὰν ἁμαρτωλότητα καὶ ἀπευθύνεται κυρίως στὸν Θεό, ἐπειδὴ ὅλα ἀπορρέουν ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι **χάσαμε τὴν ἁρμονία μας μὲ τὸν Θεό**. Οἱ ἅγιοι εἶναι ἄνθρωποι ποὺ βρίσκονται σὲ ἁρμονική σχέση μ' Ἐκεῖνον. Καὶ σὰν ἀποτέλεσμα τῆς σχέσης αὐτῆς μὲ τὸν Θεὸ, μποροῦν νὰ βρίσκονται σὲ ἁρμονία μέσα τους καὶ μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

Καὶ θέλω να σᾶς προτείνω κάτι ποὺ ἴσως θὰ βρεῖτε δύσκολο νὰ δεχτεῖτε: εἴτε

κάποιος θεραπεύεται σωματικὰ εἴτε ὄχι, αὐτὸ εἶναι δευτερεῦον, ὄχι γιὰ τοὺς συγγενεῖς μας, γιὰ τοὺς φίλους μας ἀλλὰ γιὰ τὸ ἐνδιαφερόμενο πρόσωπο.**Αὐτὸ ποὺ μετράει εἶναι ν' ἀποκατασταθεῖ ἡ ἑνότητα τοῦ προσώπου καὶ ὅταν γίνει αὐτὸ καὶ συμβεῖ μαζὶ νὰ θεραπευθεῖ σωματικὰ - εἶναι καλό, ἄν ὄχι, μπορεῖ νὰ εἶναι το ἴδιο καλό.**

(Ἀπόσπασμα ἀπο μιὰ ὁμιλία στὶς 22.11.1987)

(Πηγή ψηφ. κειμένου: agiazoni.gr*)*